

תפ"ח 36376/04/14 - מדינת ישראל נגד ג' ה' (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 36376-04-14 מדינת ישראל נ' ה' (עציר)

26 פברואר 2015

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
תמר נאות פרי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ג' ה' (עציר)

הכרעת דין

השופטת ת' נאות פרי:

1. הנאשם, ג' ה', נשוי לר' ה' (להלן: "המתלוננת") ומתגורר עמה ועם שתי בנותיהן הקטניות ב****. לטענת המאשימה, ביום 10.4.2014 ניסה הנאשם לרצוח את המתלוננת בכך שהיכה בראשה באמצעות גרזן קצבים. הנאשם מכחיש את הנפת הגרזן על ראש המתלוננת ואת הכוונה הנטענת להמית.
2. לאחר בחינת הראיות ושקילת טיעוני הצדדים, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") - והכל מהנימוקים שיפורטו להלן.

עיקרי כתב האישום -

3. בתקופה הסמוכה לאירועים נשוא כתב האישום, חשד הנאשם כי המתלוננת מנהלת רומן עם אחר וכי היא מרעילה אותו. על כן, סמוך ליום 10.4.14, החליט הנאשם להמית את המתלוננת.

4. ביום 10.4.14, בסביבות השעה 17:30, לאחר ששב הנאשם מעבודתו, בעת שהיו הנאשם והמתלוננת בסלון ביתם, פרץ ויכוח בין השניים, במהלכו הטיח הנאשם במתלוננת כי היא בוגדת בו ומנסה להרעיל אותו. במהלך הוויכוח איימה המתלוננת להתאבד ואמרה כי נמאס לה מחייה עם הנאשם. הנאשם התחיל לבכות ולאחר מכן ניגש אל המטבח והוציא מתוך אחת המגירות גרזן (המשמש לשחיטה, להלן: "הגרזן"). הנאשם חזר עם הגרזן לאזור הסלון ואמר למתלוננת "אני רוצה לראות אותך מתה". המתלוננת הרגיעה את הנאשם והוא חזר למטבח והשיב את הגרזן למטבח.

5. כבר בשלב זה יובהר כי מהתמונות של ביתם של בני הזוג (תצלומים 15 ו-16 של ת/1) עולה כי הסלון והמטבח מהווים למעשה חלל אחד פתוח, אשר בצד אחד שטיח וספות - ושטח זה מהווה את הסלון, ומהצד השני - שיש עם כיור ואביזרי מטבח (ללא שולחן אוכל וכסאות) ושטח זה מהווה את המטבח, כך שמעבר מהסלון למטבח הינו באותו חלל פתוח למרחק של מטר או שניים.

6. בכל אופן, ממשיך ומתאר כתב האישום כי לאחר שחלפו כמה דקות מהמתואר מעלה, התחדש הוויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת וכאשר היו שוב שניהם באזור של המטבח, הסתובב הנאשם אל עבר המתלוננת, התקרב אליה, נטל שוב את הגרזן בידו והיכה באמצעותו את המתלוננת בראשה, בצד שמאל, בכוונה לגרום למותה. המתלוננת הרימה את ידה השמאלית מעל הראש על מנת להתגונן, נפגעה בידה מהגרזן וכן נגרמו לה חבלות בראשה ובאוזן. לאחר מכן, זרק הנאשם את הגרזן על הרצפה ועזב את הבית.

7. המתלוננת הובהלה למוקד הרפואי "*****" ולאחר מכן לבית החולים בנהריה, שם בוצעה תפירה של הפצע בראשה ותפירה באפרכסת האוזן. למחרת נותחה המתלוננת בידה, תחת הרדמה כללית, וזאת לצורך טפול בשבר הפתוח במסרק כף יד שמאל ובקרע של אחד מהגידים בכף יד שמאל, אשר נגרמו שעה שהיא הדפה את הגרזן בידה, כמתואר מעלה. המתלוננת נותרה באשפוז בימים 10.4.14 ועד 13.4.14.

8. נוכח האמור, מיוחסת לנאשם בכתב האישום, עבירה של ניסיון לרצח, כמתואר בפתיח.

עמדת ההגנה והגדרת השאלות ששנויות במחלוקת -

9. הנאשם נעצר ביום 10.4.14.

10. במסגרת מתן תשובתו לכתב האישום, אישר הנאשם כי הוא והמתלוננת שהו בביתם ביום הרלבנטי במועד הנטען, ואף אישר כי ככל הנראה המתלוננת נפגעה באמצעות אותו החפץ בו החזיק, משמע - הגרזן, אך מבלי שהייתה לו כל כוונה לפגוע בה. עוד טען הנאשם כי הוא לא יודע בוודאות כיצד נגרמה הפגיעה של המתלוננת מבחינת מהלך הדברים, אך הוא יודע שככל הנראה היא נפגעה מהגרזן

(פרוטוקול מיום 1.9.2014 שורות 13-15).

11. מכאן - שיש לקבוע כיצד נפגעה המתלוננת ובמידה ונפגעה ממעשיו של הנאשם - יש לקבוע אם יש במעשים אלו כדי ללמד על ניסיון מצד הנאשם לרצוח את המתלוננת.

12. בהתאם, נשמעו העדויות מטעם הצדדים ואף הוגשו מוצגים, חלקם בהסכמה.

אופן הפגיעה במתלוננת -

13. הואיל והנאשם אישר את המפגש בינו לבין המתלוננת במועד בו אירעה הפגיעה והואיל ולא הייתה מחלוקת ממשית לגבי עצם העובדה שהמתלוננת נפגעה, נותר להכריע בשאלה העובדתית באשר לאופן קרות הפגיעה ושוב נזכיר, כי הנאשם אף מאשר כי "ככל הנראה" הגרזן בו החזיק הוא שפגע במתלוננת, אלא שהוא אינו זוכר כיצד התרחשו הדברים ומכחיש את הטענה לפיה הוא הניף את הגרזן אל עבר המתלוננת במטרה לפגוע בה.

14. אפרט להלן את הראיות הקיימות לגבי סוגיה זו.

גרסת המתלוננת -

החקירות במשטרה:

15. המתלוננת נחקרה במשטרה ארבע פעמים.

16. בהודעה הראשונה, מיום 13.4.2014 (2/ת), אשר נגבתה לאחר ששחררה המתלוננת מהאשפוז, היא מסרה כי ביום האירוע, כאשר חזר הנאשם מהעבודה התפתח ביניהם ויכוח שקשור לשתי הבנות של הנאשם מנישואיו הקודמים וכי במהלך האירוע הוא צעק עליה והעליב אותה. המתלוננת מספרת עוד כי אמרה לנאשם שאם הוא ימשיך להתייחס אליה באופן מעליב היא לא רוצה לחיות ותתאבד, ובהמשך מוסרת כי הוא לקח בידו "גרזן של קצבים" ונתן לה מכה "עם הגרזן על הראש ופגע לי בצד שמאל, מעל האוזן השמאלית" (שורה 18). היא ממשיכה ומסבירה כי הניפה את יד שמאל, על מנת להדוף את מכה נוספת וקיבלה מכה ביד - אשר גרמה לשבירתה. עוד יודגש כי השוטר לב יופה, גובה ההודעה, מציין כי הוא מבחין במועד זה בפצע מדמם מעל האוזן השמאלית עם תפרים.

17. בהודעה השנייה, מיום 14.4.2014 (3/ת) מסרה המתלוננת כי ביום האירוע, כאשר הגיע הנאשם

הביתה לאחר יום העבודה, היא הרתיחה מים על מנת להכין לו כוס משקה חם אך הוא שפך את תכולת הפינג'אן, וכאשר שאלה מדוע הוא שפך את המים לכיור ענה לה שהוא חושד שהיא **"דוחפת לו באוכל שלו ובשתיה שלו כדורים"** וכי לאחר מכן הוא התחיל לצעוק ולומר למתלוננת שהוא חושב שהיא מנסה להרעיל אותו (עמ' 1 שורות 7-14). לאחר מכן, ישבו השניים ושתו קפה והמתלוננת אמרה שהיא **"רוצה למות"**, כי **"החיים שלה בזבל"**. בעקבות כך, פנה הנאשם למטבח והביא משם את סכין הקצבים, הגרזן, והיא אמרה לו **"וואחד אללה"**, כאשר כוונתה היתה, כפי שהיא מסבירה בעדותה, לומר לו **"שיירגע ושיזכור את אלוהים"**. המתלוננת עוד מוסיפה כי היא הרגישה **"שהייתה לו כוונה לא טובה עם הגרזן, כי הוא אמר לי כי הוא רוצה לראות אותי איך אני מתה"** (עמ' 2 שורות 13-21). לאחר שלב זה, הנאשם החזיר את הגרזן למקומו במטבח ושב לסלון לדבר עם המתלוננת, ולדבריה **"הוא התחיל לדבר איתי פעם נוספת על עניין שאני בוגדת בו ואני הייתי עונה לו שאני לא בוגדת בו ושאיני לא יודעת אף אחד חוץ ממנו"** (שם, שורות 16-25). בשלב זה פנה שוב הנאשם למטבח ושאל את המתלוננת אם היא רוצה לצאת, כמה פעמים. המתלוננת לא ענתה כי סברה שהוא מדבר עם אחת הילדות של בני הזוג ואז- **"כאשר ראה שאני לא מגיבה לו הוא הסתובב לכיוון שלי ואז אני ראיתי שהוא מחזיק בידו את הגרזן פעם נוספת ואני ראיתי אותו מרים את ידו שאחזה בגרזן מתקרב לכיוון שלי ואז הוא דפק לי את הגרזן לכיוון הראש שלי אך אני הרמתי את היד שלי השמאלית בכדי להגן על הראש שלי כאשר אני צועקת לו "לא ג'" ואני חזרתי על המשפט הזה פעמיים, ג' זרק את הגרזן ויצא מהבית ולא דיבר איתי כלום. אני הייתי כולי מדממת והתחלתי לקבל סחרחורת..."** (שם, שורות 29-33). בהמשך מתארת שוב המתלוננת את הפגיעה באופן דומה ומוסרת כי עמדה במטבח יחד עם הנאשם, כי הוא פנה אליה ושאל אם היא רוצה לצאת, ולאחר שלא ענתה לו **"הוא הסתובב לכיוון שלי ואז ראיתי אותו מחזיק את הגרזן שהיה לו מקודם ביד, הוא החזיק בו בידו הימנית, הרים את היד שלו ואז אני התחלתי לצעוק "לא ג', לא ג'" והוא נתן לי את הגרזן, אני הרמתי את היד השמאלית שלי בכדי להגן על עצמי והוא פצע אותי באוזן שמאל וגם ביד שמאל שלי ואני ראיתי אותו זורק את הגרזן..."** (עמ' 3 שורות 55-58).

18. עוד מוסרת המתלוננת כי החלה לצעוק לעזרה, כי למקום הגיעו ר' ה' (קרובת משפחה, להלן: "ר'") וב', קרובי משפחה, וכי היא אף התקשרה למ' א' ס', בתו הבגירה של הנאשם מנישואיו הקודמים (להלן: "מ'") וסיפרה לה כי **"אבא שלה נתן לי גרזן בראש"** (שם, שורה 36). המתלוננת עוד מוסרת כי בשלב הראשון, במוקד הרפואי, מסרה כי נפלה לה חתיכת שיש על הראש, **"כדי לא לפגוע בו"**, כלומר בנאשם, וכי היא מסרה גרסה זו גם לר' ולב' כדי שלא יתלוננו על הנאשם במשטרה, היות ובאותו שלב היא לא ידעה שהנאשם כבר הסגיר עצמו והודה במעשים. המתלוננת אף מציינת כי מ' התקשרה לאחותה של המתלוננת, ר' (להלן: "ר'") ועדכנה אותה באשר לפגיעה.

19. ההודעה השלישית, נגבתה ביום 15.4.2014 (ת/4). בהודעה זו התבקשה המתלוננת להבהיר אם התינוקת היתה על ידיה כאשר נפגעה והסבירה כי היא השאירה אותה בסלון כאשר ניגשה למטבח עובר לפגיעה וחזרה שוב על הגרסה לפיה הנאשם הסתובב לעברה **"ודפק לי את הגרזן בראש ופצע אותי"** (עמ' 1 שורה 9), וכי **"הוא תקף אותי עם החלק החד וזאת התוצאה הפגיעה שלי"** (שורה 11). בנוסף, חוזרת שוב המתלוננת בעדות זו על גרסתה לגבי כך שבשלב הראשון של האירועים,

הנאשם האשים אותה שהיא "דוחפת" לו כדורים לאוכל ולשתייה וכי היא בוגדת בו (שורות 16-18), ורק לאחר מכן - **"דפק לי את הגרזן בראש והלך"** (עמ' 2 שורה 19). היא אף שבה ומספרת כי אמרה לנאשם מתוך ייאוש שהיא רוצה להתאבד ואז הנאשם אמר שהוא **"רוצה לראות אותה מתה"** (שורה 23).

20. בהודעה הרביעית, מיום 17.4.2014 (ת/5), נשאלה המתלוננת בעיקר על עברו הנפשי של הנאשם, ומסרה כי ידוע לה שכאשר היה נשוי בעבר אושפז בבית חולים לטיפול נפשי אך כי מהמועד בו נישאו, כשנתיים וארבעה חודשים לפני האירוע, הוא לא אושפז ולא נטל תרופות פסיכיאטריות. בסוף החקירה היא נשאלת שוב לגבי האירוע, וחוזרת, וזאת בפעם הרביעית, על אותו התיאור, לאמור: **"הוא הסתובב כלפי ואז הוא היכה אותי עם הגרזן פעם אחת וזרק אותה ויצא מהבית, אני כאשר ראיתי שהוא הולך לתקוף אותי והרים את הגרזן צעקתי "לא ג" אך הוא לא שמע לי וזרק את הגרזן ויצא מהבית ... הוא תקף אותי עם החלק החד של הגרזן כי ראיתי איך הוא החזיק בגרזן"** (עמ' 2 שורות 5-11).

העדות בבית המשפט:

21. בתחילת עדותה הראשית, המתלוננת אישרה את חתימתה על ארבע ההודעות המפורטות מעלה ואישרה את קיומן של החקירות. עם זאת, המתלוננת התחמקה מלאשר את תוכן הודעותיה וסירבה לאשר קטעים שהוקראו לה מההודעות (עמ' 15 שורה 25).
22. כאשר נשאלה לגבי פרטי האירוע - אישרה המתלוננת בעדותה כי היה בינה לבין הנאשם ויכוח באותו היום בשעות אחר הצהריים, לאחר ששב מעבודתו, אך סירבה למסור מה היה נושא הויכוח (עמ' 12 שורה 5, עמ' 13 שורות 1-4, עמ' 28 שורות 9-16) - למרות שבמשטרה סיפרה שהיה זה על רקע חשדותיו שהיא בוגדת בו ומרעילה אותו. יתרה מכך. כאשר המתלוננת הופנתה בחקירתה לכך שהנאשם עצמו מסר שהוויכוח היה על רקע חשדותיו שהמתלוננת בוגדת בו ומרעילה אותו - היא המשיכה לטעון שהיא לא זוכרת "בדיוק" על מה היה הוויכוח.
23. עוד העידה המתלוננת כי לאחר הויכוח, הנאשם **"הרים את הגרזן"** (עמ' 12 שורה 13), כי היא הסתובבה - **"על מנת להסיר ממנו את הגרזן"** (שם, שורה 14), אך לא הסכימה לאשר את הגרסה שמסרה במשטרה לפיה הוא ניסה להכותה, והעידה שלאחר שהנאשם הניף את הגרזן, הגרזן נפל על הארץ והנאשם לא התכוון לתקוף אותה (שם, שורה 14). על גרסה זו חזרה המתלוננת שוב בהמשך עדותה, טענה כי היא **"לא יודעת שום דבר"** (עמ' 15 שורות 20-22), ואף כאשר נשאלה כיצד נגרמו הפציעות בידה ובאזנה - השיבה שאינה זוכרת (עמ' 15 שורה 16).

24. נושא נוסף לגבי נשאלה המתלוננת היה עדותה במשטרה לפיה היא קראה לעברו של הנאשם **"לא ג",**

לא גי' לאחר הנפת הגרזן כאשר עדיין היה באוויר. בחקירתה מעל דוכן העדים טענה כי היא קראה לעברו **"היי גי'"**, ולא - **"לא גי'"** וכי היה זה לאחר שהגרזן נפל לארץ (עמ' 12 שורות 15-16). כאשר נשאלה שוב לגבי נושא זה הסבירה כי היא קראה לו **"היי גי'"** כיון שלאחר שנפל הגרזן הוא יצא מהבית והיא קראה לו (עמ' 15 שורה 23).

25. בנוסף, המתלוננת חזרה והעידה שוב ושוב כי היחסים בינה לבין הנאשם תקינים, כי **"הכל בסדר"**, כי היא **"מאוהבת בו"**, רוצה שהוא יחזור הביתה, רוצה שיגדל את שתי הבנות הקטינות, מוותרת על כל הזכויות שלה, אוהבת אותו **"יותר מאשר את הילדות שלה ויותר מאשר את עצמה"** ואף חזרה וטענה כי היא לא יכולה לחיות בלעדי הנאשם **"אפילו אם זה יהיה היום האחרון בחיים שלה"**.

26. נוכח האמור, ולאור הסתירות שבין עדותה מעל דוכן העדים לבין עדותה במשטרה - בשלב זה של החקירה, הוכרזה המתלוננת כ"עדה עויינת" (עמ' 16 לפרוטוקול), והתבקשה הגשת ארבע ההודעות כראיה (בכפוף לדיני הראיות - אליהם אדרש בהמשך).

27. אף לאחר מכן, בשלב שבו נחקרה המתלוננת בחקירה נגדית והופנתה לדברים שמסרה במשטרה, היא המשיכה לטעון כי היא אינה זוכרת את שנאמר (עמ' 17 שורה 24 ואילך), סתרה עצמה בכל הנוגע לתיאור התקיפה ובשלב מסוים אף מאסה בשאלותיה של באת כוחה של המדינה והודיעה שהיא לא תענה יותר על שאלות (עמ' 18 שורה 32).

28. המתלוננת חזרה עוד כמה פעמים על הגרסה לפיה היא הרימה את היד שלה על מנת **"להסיר את הגרזן"** מהיד של הנאשם, וכאשר נשאלה מדוע הרגישה צורך **"להסיר את הגרזן"** מהיד של הנאשם, השיבה: **"לא יודעת, הוא רוצה לשים אותה במקומה, הוא רוצה לעשות בה משהו, רציתי להסיר אותה מידו והיא נפלה"** (עמ' 19 שורות 28-29). ברי כי תשובה זו אינה הגיונית, והמתלוננת התכוונה ל**"הסיר את הגרזן"** מידו של הנאשם כי ראתה שהוא עתיד לפגוע בראשה. בהמשך, חזרה המתלוננת על הגרסה לפיה הגרזן פשוט **"נפלה"** לנאשם מהיד וטענה שהיא לא זוכרת אם הוא נפל לה על הראש או על היד (עמ' 20 שורות 4-5). כאשר נשאלה המתלוננת כיצד היא לא זוכרת דבר מהאירוע - טענה שהיתה **"מטושטשת"** בשל תרופות שהיא נוטלת ובשל מצבה הנפשי לאחר פגיעה שהיתה לה בשנת 2010, אשר במהלכה נכוותה קשות (עמ' 28). עוד הוסיפה המתלוננת כי אם הנאשם היה "רציני" בכוונתו לתת לה את המכה - היא לא היתה יושבת כעדה בבית המשפט (עמ' 29 שורות 18-19). זאת ועוד, כאשר הופנתה המתלוננת לכך שהנאשם עצמו הודה במשטרה בחקירה הראשונה שהוא פגע בה, נחלצת להגנתו ואמרה: **"יכול להיות שבעלי לא ער למה שהוא אמר"** (עמ' 21 שורה 32).

29. המתלוננת אף טענה כי אינה זוכרת אם התקשרה לר' ולא זוכרת שהתקשרה למ' (עמ' 20 שורות 19-30), למרות שבהודעות שמסרה במשטרה טענה כי התקשרה אליהן.

העדפת הגרסה שנמסרה למשטרה על פני הגרסה שהושמעה בבית המשפט:

30. על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

"(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה."

31. מהאמור עד כה עולה בבירור כי אמרותיה של המתלוננת במסגרת ארבע הודעותיה במשטרה קבילות כראיה - מכח סעיף 10א(א) - באשר גביית ההודעות הוכחה, המתלוננת העידה ונחקרה בבית המשפט, העדות שונה בפרטים רבים מהותיים מארבע ההודעות, והמתלוננת מכחישה את תוכן ארבע ההודעות - לגבי הרכיבים המהותיים של תיאור האירוע.

32. מעבר לקבילות ההודעות, יש ליישם במקרה זה אף את הוראות סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, הקובעת כי: "**בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.**"

33. שוכנעתי כי במקרה זה הגרסה שמסרה המתלוננת בסמוך לאחר האירוע, במסגרת ארבע הודעות שונות שנמסרו בארבעה ימים שונים, היתה גרסה אמינה, כנה, סדורה והגיונית (וראו כי בארבע ההודעות אותה גרסה), ויש לבכר גרסה זו על פני הגרסה שנשמעה בבית המשפט, אשר היתה מתחמקת, רצופת תשובות כגון "אינני זוכרת", נעדרת הגיון פנימי ובלתי אמינה (כגון חוסר היכולת לזכור כיצד נשברה היד וכיצד נחתכה האוזן).

34. לגבי נסיבות גביית העדויות - העד השוטר לב יופה העיד לגבי גביית העדות הראשונה (ת/2), כאשר המתלוננת עוד היתה בבית החולים וטען כי הדברים שמסרה נרשמו במדויק, אם כי היא העידה בערבית והדברים נרשמו בעברית לאחר שקיבל סיוע בתרגום מאת האח שבמחלקה בבית החולים. עוד העיד ג'ורג' נחלה לגבי שלוש ההודעות הנוספות (ת/3 - ת/5) והסביר כי במועד גבייתן המתלוננת "תקשרה" היטב, הבינה את השאלות, חתמה על ההודעות וכל מה שנכתב היה בדיוק מה שאמרה (עמ' 52 לפרוטוקול שורות 28-32). לא מצאתי כי הונחה כל ראיה שיש בה כדי להעלות ספק בדבר נכונות הדברים שנרשמו מפי המתלוננת - במיוחד שהדברים נאמרו ארבע פעמים ונגבו על ידי שני חוקרים שונים (ע"פ 502/10 מחאמיד נ' מדינת ישראל (22.10.2012, סעיף 16 ואילך; ע"פ 7938/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012), עמ' 30 ואילך).

35. בנוסף, יש להדגיש כי במהלך עדותה של המתלוננת, ניכר היה שהיא מפוחדת ומנסה לרצות את הנאשם, היושב מולה - וראו כי בשלב מסוים אף מצא ההרכב לנכון לציין בפרוטוקול שהנאשם עושה למתלוננת סימנים והתרשמותי היתה כי הם נועדו להנחות אותה בעדותה (עמ' 14 שורה 23, וראו לגבי פחדה של המתלוננת מעל דוכן העדים כנימוק להעדפת אמירת החוץ שלה את ע"פ 396/84 **פיאקה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1) 533, 538 ואת ע"פ 9613/04 **בן סימון נ' מדינת ישראל** (4.9.2006), פסקה יב'). המתלוננת אף התייחסה בביטול לפגיעות הגופניות שנגרמו לה (עמ' 14 שורה 26 ואילך), וטענה כי המדובר ב- "**פצע קטן, שום דבר**" והכל במטרה לסייע לנאשם. הנאשם אף העיר הערות למתלוננת במהלך עדותה, התערב בחקירתה (כולל השמעת הערות לגבי מצבה הנפשי - עמ' 28), ובאופן כללי, נותר רושם שעדותה אינה מהימנה וכי היא מושפעת מחששה מפני הנאשם (וראו אף את התפרצותה בעמ' 77 לפרוטוקול, עת ביקשה מבית המשפט לשחרר את הנאשם על מנת שישוב הביתה ויעזור לה בפרנסתה ובפרנסת הבנות).

זאת ועוד. ניסיונה של המתלוננת להגן על הנאשם, מפאת חששה ממנו, בא לידי ביטוי אף בהתנהגותה בסמוך לאחר האירוע, כאשר מסרה שהחבלה נגרמה לה עקב כך שנפלה על ראשה "חתיכת שיש". המתלוננת מסרה לצוות הרפואי שהגיע לטפל בה פרק זמן קצר לאחר האירוע, כי נחבלה משיש, אם כי מר אנואר חטיב, מהצוות הרפואי, מציין כבר באותה העת כי מבחינה ויזואלית, ניכר שהפגיעות הן **לא** כתוצאה מנפילת שיש (ת/30). בכל אופן, רק לאחר מכן, כאשר מתברר למתלוננת שהנאשם הסגיר עצמו והודה שנחבלה מהגרזן - מסרה המתלוננת את הגרסה המלאה לגבי הפגיעה מהגרזן, עליה חזרה ארבע פעמים כמתואר מעלה. אזכיר עוד, כפי שכבר צוין מעלה, כי כבר בהודעה השניה של המתלוננת היא מוסרת כי בשלב הראשון, במוקד הרפואי, מסרה כי נפלה לה חתיכת שיש על הראש, "**כדי לא לפגוע בו**", כלומר בנאשם, וכי היא מסרה גרסה זו גם לר' ולב' כדי שלא יתלוננו על הנאשם במשטרה, היות ובאותו שלב היא לא ידעה שהנאשם כבר הסגיר עצמו והודה במעשים.

36. לכן, יש להעדיף את ההודעות שמסרה המתלוננת במשטרה על פני העדות בבית המשפט, ואם נסכם את תמצית הגרסה שעולה מאותן ארבע הודעות, נראה כי המדובר בכך שלאחר הוויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, עקב חשדותיו כלפיה, הנאשם הניף את הגרזן לעבר המתלוננת, היא צעקה לו "לא ג'", פעמיים, הרימה את ידה על מנת למנוע את הנחתת המהלומה על ראשה, הגרזן פגע ביד והוסט הצידה כך שפגע באוזן ובקרקפת, נפל על הרצפה והנאשם נמלט מהדירה.

37. תמונת המצב די ברורה כבר בשלב זה, אך כידוע, על מנת לקבוע ממצאים חד משמעיים על בסיס הודעותיה של המתלוננת במשטרה, על פי הוראות סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, נזקקים אנו לחיזוק, ולצורך כך, נעבור עתה לבחון את גרסת הנאשם.

גרסתו של הנאשם -

הגרסה שמסר לשוטרי הסיוור:

38. הגרסה הראשונה של הנאשם נמסרה למעשה לשני שוטרים של השיטור הקהילתי אשר היו במשמרת במועד הרלבנטי וחנו עם ניידת השיטור הקהילתי ליד בנק הפועלים שנמצא בסמוך. שני השוטרים (מרואן ח'ורי וסאלח שוואח) היו הראשונים אשר אליהם פנה הנאשם מיד לאחר האירוע.
39. השוטר הראשון שהעיד היה השוטר ח'ורי. בדו"ח פעולה מיום 10.4.14, בשעה 18:11, אותו הכין השוטר ח'ורי (ת/10), מצוין כי בשעה 18:10, כאשר היה יחד עם השוטר שוואח ליד בנק הפועלים, וכאשר שוואח היה מחוץ לניידת (כיוון שירד למשך כסף מהכספומט), פנה אל הניידת תושב **** בשם ג' ה' המוכר לו באופן אישי מתפקידו כשוטר בתחנת משגב ואמר לו שלפני זמן קצר **"נתתי לאשתי גרון בראש ובאתי להסגיר את עצמי"**. עוד מצוין בדו"ח, כי הנאשם טען כי הוא זרק את הגרון בבית ולא יודע היכן. עוד מתאר השוטר ח'ורי, כי מיד לאחר מכן הוכנס הנאשם לניידת, נשלחה קריאה לתחנה לשלוח לביתו של הנאשם ניידת טפול נמרץ ואף הודיעו לראש המשמרת שעליו להגיע לביתו של הנאשם ולבדוק את הדיווח. עוד מצוין השוטר ח'ורי כי הם הבחינו בסימני דם על החולצה של הנאשם וכאשר הם הגיעו לתחנת המשטרה, נתפסה החולצה עם כתמי הדם כמוצג. במהלך חקירתו בביהמ"ש, חזר השוטר ח'ורי על עיקרי הדברים, דהיינו כי הוא והשוטר שוואח היו בניידת ליד בנק הפועלים, כי הנאשם הגיע לניידת, דפק על שמשת החלון וכאשר הוא פתח לו את החלון אמר הנאשם **"אני באתי להסגיר את עצמי, תקפתי את אשתי עם גרון על הראש"** (עמ' 42 שורה 26). לאחר מכן, הנאשם הועלה לניידת והובל לתחנת המשטרה במשגב. השוטר אף חזר על התיאור לגבי עדכנו של קצין המשמרת ולגבי זימונו של אמבולנס לבית של הנאשם והמתלוננת. עוד הוסיף השוטר ח'ורי, כי במהלך הנסיעה אמר הנאשם כי הוא לא יודע מה קרה לאשתו וכי היו סימני דם על החולצה שלו (עמ' 43 לפרוטוקול). השוטר ח'ורי נשאל בחקירתו הנגדית מהי עמדתו לגבי טענת הנאשם לפיה הוא פנה לניידת על מנת לבקש שישלח סיוע רפואי למתלוננת, וענה כי הנאשם לא ביקש לזמן אמבולנס אלא שרק אמר **"אני באתי להסגיר את עצמי כי אני נתתי גרון בראש לאשתי"** (עמ' 44 שורות 20-21). הוא אף נשאל אם יכול להיות שהנאשם לא אמר לו שהוא הכה את המתלוננת בראש אלא שהוא שמע על הפגיעה בראש דרך מכשיר הקשר משוטר אחר אשר הגיע לזירת האירוע, והשיב שלא כך היה וכי הנאשם היה זה שאמר לו בפירוש שהוא תקף את אשתו בראש עם הגרון (עמ' 44 שורות 26-27).
40. השוטר השני שהעיד היה השוטר שוואח. אף עד זה, תיאר כי הוא היה ביחד עם השוטר ח'ורי ליד בנק הפועלים, כי ירד למשך כסף מהכספומט וכי כאשר חזר ראה שיש אדם שיושב בניידת ביחד עם השוטר ח'ורי. לטענתו, כאשר הוא שאל את השוטר ח'ורי מי הוא אותו אדם, ענה לו השוטר ח'ורי **"זה בחור שאומר שנתן לאשתו גרון בראש והוא בא להסגיר את עצמו"** (עמ' 46 שורות 1-3). ממשיך ומתאר השוטר שוואח, כי הוא ישב ליד הנאשם בספסל האחורי במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה וניסה לדלות ממנו פרטים וכאשר הוא שאל אותו מה קרה השיב לו הנאשם **"אני נתתי לאשתי גרון בראש"** (שם, שורה 6). אף עד זה מתאר את כתמי הדם על חולצתו של הנאשם ואת תפיסתה של החולצה כמוצג. העד נשאל בחקירתו אם הנאשם אמר להם שהוא לא יודע מה מצבה של המתלוננת ואישר שאכן כך היה וכי הנאשם לא ידע מה מצבה אלא רק מסר שהוא נתן לה גרון בראש ועזב את הבית (עמ' 47 שורה 1, ושוב, בעמ' 48 שורה 19). עוד העיד השוטר, כי הנאשם אמר שכנראה יש בינו לבינה משהו ושהוא **"עשה לזה סוף"** (עמ' 47 שורה 8), אם כי הנאשם לא הסביר לשוטר שוואח למה הוא התכוון

באומרו שהוא עשה לזה סוף (עמ' 48 שורות 1-6). גם שוטר זה נשאל מהי עמדתו לגבי טענת הנאשם לפיה הוא ניגש לניידת על מנת לבקש שיוזעק אמבולנס (ולא על מנת להסגיר את עצמו) והשוטר משיב שהוא לא זוכר שאלו היו דבריו של הנאשם וכי הוא היה זה אשר הזמין את מד"א, אם כי הוא לא יכול לזכור בוודאות מה אמר הנאשם לגבי הזעקת הסיוע הרפואי (עמ' 48 שורות 8-14).

41. השוטר השלישי שהעיד הינו חיים יחזקאל, אשר היה ראש משמרת הסיוע במועד הרלבנטי ואשר אליו התקשרו השוטרים ח'ורי ושוואח ודיווחו לו על מפגשם עם הנאשם. עד זה, לא דיבר ישירות עם הנאשם אלא רק פירט בדו"ח הפעולה שהוא הכין (ת/12) את מה ששמע משני השוטרים באשר לדבריו של הנאשם ולכן אין משקל משמעותי לדברים שהוא רושם ששמע מהם. שוטר זה, ניגש מידית לביתם של בני הזוג ותיאר בדו"ח הפעולה המוזכר מעלה את ממצאיו בדירה לרבות כתמי הדם, את הגרזן אשר היה על הרצפה, את מכשיר הטלפון הנייד שהיה מונח על השיש אך כיוון שאין מחלוקת לגבי ממצאים אלו, לא נרחיב עוד באשר לדו"ח הפעולה או באשר לחקירתו.

הגרסה שמסר הנאשם במשטרה:

42. לאחר שהגיע הנאשם לתחנה, נגבתה ממנו ההודעה הראשונה המסודרת, וזאת ביום האירוע בשעה 18:43 על ידי החוקר ג'ורג' נחלה. לגבי חקירה זו הוגשה ההודעה כפי שנרשמה על ידי החוקר (ת/13), הקלטת החקירה (ת/15א) ותמלול החקירה (ת/15).

43. מקריאת התמליל וצפייה בהקלטה, עולה כי ההודעה נגבתה בשפה הערבית, תוך שהחוקר מקליד בכל פעם קטעי משפטים בעברית, מקריא את המשפטים שהוא מקליד בעברית והנאשם מבין את המשפטים המוקלדים ואף מגיב אליהם. צפייה בהקלטה של החקירה מראה כי היא ארכה פרק זמן ממושך, כי הנאשם הבין את השאלות וביקש הבהרות שעה לא הבין שאלה מסוימת, כי בכמה מקרים הנאשם מרים את קולו והחוקר מבקש ממנו להירגע, אך הנאשם אינו "משתולל" אלא יושב למול החוקר ועונה על השאלות, כי מדי פעם הנאשם מליט את פניו בידיו אך ממשיך לענות באופן רציף - ובאופן כללי, כי האווירה היתה טובה (יחסית למעמד).

44. מהמוצג ת/15 עולה כי במהלך החקירה, הנאשם מסר לחוקר כי הוא חושד במתלוננת שהיא בוגדת בו (עמ' 2 שורות 17-21) וחושד שהיא שמה לו ולבת הקטנה כדורים במזון ובמשקה (עמ' 2 שורות 25-32 ובעמ' 9 שורות 13-17). כאשר הגיע הביתה באותו היום שמע קולות של ריצה בתוך הבית. כיוון שהוא לא ראה אף אחד, שאל את המתלוננת מהו הרעש ששמע, והיא ענתה שלא היה כלום, אך לדעתו מישוהו נמלט מהדירה (עמ' 3 שורות 1-5 ועמ' 8 שורות 2-14). במהלך השיחה עם המתלוננת, היא אמרה לו שהיא רוצה להתאבד ונטלה לידיה סכין (עמ' 3 שורות 6-11 ועמ' 10 שורות 20-23), אך הנאשם לקח מידיה את הסכין והניח אותו במקום אחר, עטוף בסמרטוט (עמ' 12 שורות 16-27). לאחר מכן, כאשר עמדו השניים במטבח, בשלב מסוים אמרה לו המתלוננת "תקפוצ לי" (עמ' 10 שורות 26-33), הוא פנה אליה והיא לא הגיבה ואז תקף את המתלוננת באמצעות הגרזן (עמ' 3 שורות

22-23, עמ' 10 שורה 36 ועמ' 12 שורה 30). הנאשם אף הדגים לחוקר כיצד הוא הניף את הגרזן (עמ' 19 שורה 39). הנאשם מסר כי הוא לא יודע איפה נפצעה המתלוננת, היות ולאחר שהוא תקף אותה, הגרזן נפל על הרצפה והוא יצא מהבית ופגש בשוטרים (עמ' 3 שורות 29-30). הנאשם הסביר כי יש לו בבית את כל הסכינים שמשמשות לצורך שחיטת בשר והגרזן מיועד לשבירת עצמות (עמ' 4 שורות 15-20 ועמ' 16 שורות 12-16). עוד הוא מדגיש כי הכה את המתלוננת פעם אחת בלבד (עמ' 4 שורה 26).

45. מקריאת ההודעה ת/13, עולה תמונה דומה. הנאשם הגיע הביתה, וכדבריו, התחיל לדמיין שיש משהו בבית (עמ' 2 שורה 11). הנאשם הלך להתרחץ, ולאחר שסיים והתפלל, החל להכין לעצמו כוס קפה כיוון שהוא **"לא שותה כלום ממנה כי הוא מפחד"** (עמ' 2 שורה 13). בהמשך, ישבו שני בני הזוג בסלון והמתלוננת אמרה לנאשם שייקח את שתי הבנות ושישמור עליהן כי היא רוצה להתאבד ואף לקחה סכין אשר היה תלוי על הקיר ואיימה שהיא תתאבד. הנאשם צעק על המתלוננת שתזרוק את הסכין ואף לקח מידיה את הסכין עם סמרטוט והשאיר את הסכין בבית על אחת המיטות. לאחר מכן, ניגשה המתלוננת לכיוון המטבח, בין השניים היו חילופי דברים ובשלב מסוים המתלוננת אמרה לנאשם **"תקפוץ לי"**. או אז, כפי שמתאר הנאשם בהודעה הראשונה, **"אני לקחתי לידי גרזן של קצבים וישר דפקתי לה בראש מכה אחת ואחרי זה אני לא יודע מה היה, או מה קרה ויצאתי מהבית ורציתי להגיע לתחנה וליד בנק מרכנתיל אני הבחנתי בשוטרים ואני ניגשתי אליהם ואמרתי להם על כל מה שאני עשיתי ואמרתי להם שהיא בבית והביאו אותי לכאן וזה כל מה שהיה"** (עמ' 2 שורות 19-22).

46. בהמשך, נשאל הנאשם אם יש בעיות בינו לבין המתלוננת והוא משיב שהכל בסדר, אם כי הוא חושד שהיא "דוחפת" כדורים מרדימים לו ולבת הקטנה שלהם (שם, שורות 27-29). עוד מסר הנאשם במעמד זה, כי הוא חושד במתלוננת שהיא בקשר עם אדם אחר, כי הוא הרגיש זאת במשך תקופה וכי ההרגשה שלו מבוססת על התרשמותו מהתנהגותה ועל כך ש**"כאשר אני שוכב אתה, היא לא מתייחסת אלי ולא נותנת לי להרגיש שאני שוכב אתה והיא עושה לי פרצופים"** (שם, שורות 33-34). הנאשם נשאל בהמשך לגבי הגרזן ומסביר היכן נשמר הגרזן בדרך כלל, כי יש לו כמה סכינים המשמשות לשחיטת כבשים וכי הגרזן הספציפי נועד לשבור את העצמות של החיה (עמ' 2 ש' 40 עד עמ' 3 שורה 45). בשלב זה של החקירה, נשאל הנאשם מדוע פגע במתלוננת והוא השיב שהיה זה כיוון שהיא אמרה לו שהיא רוצה שהוא ישמור על הבנות, כי היא רוצה לעזוב את הבית, כי היא אמרה לו שהוא יכול לקפוץ לה ועוד מתאר כי כאשר הוא הוציא את הגרזן מהמגירה הוא שאל את המתלוננת פעמיים למה היא מתכוונת וכאשר היא לא ענתה לו **"כאילו לא מזיז לה כלום"**, תגובתו היתה **"דפקתי לה את הגרזן בראש ויצאתי מהבית"** (עמ' 3 שורות 47-50).

47. בהמשך החקירה, חוזר שוב הנאשם על טענתו לפיה הוא חשד במתלוננת שהיא בוגדת בו, מסביר כי הוא לא שאל אותה אם כך הם פני הדברים, אך זו תחושתו, חזר שוב על טענתו לפיה הוא סבור שהיא **"דוחפת לו כדורים לאוכל ולשתייה"**, מסביר מדוע הוא מרגיש שיש כדורים במזון ושהוא מרגיש שהוא הולך **"כמו מסטול"** בשל הכדורים וחוזר שוב על תיאור האירוע, תוך שהוא מצוין בפעם השלישית

לקראת סוף החקירה, שהוא הכה את המתלוננת עם הגרזן (עמ' 3 כולו).

48. עד כאן העדות הראשונה. עדות נוספת נגבתה מהנאשם ביום 15.4.14 בשעה 16:44 (ת/18) והתמליל (ת/19). במהלך עדות זו נשאל הנאשם בעיקר אם הוא שוחח עם בתו מ' ביום האירוע לפני הצהריים. הנאשם מאשר שהוא שוחח אתה אך לא זוכר מה נאמר (עמ' 6 שורות 24-26). בהמשך, נשאל הנאשם אם הוא סיפר למ' שהוא חושד שהמתלוננת שמה לו כדורים, אך הנאשם לא משיב ישירות ואמר שצריך לשאול את מ' ואת המתלוננת (שם, בשורה 39). בהמשך, מופנה הנאשם לכך שמ' טוענת שהוא התקשר אליה עובר לאירוע ואמר לה שהוא הולך לרצוח את המתלוננת או לגרש אותה אך הנאשם הכחיש את הדברים (עמ' 7 שורות 28-35). בהמשך שוב נשאל הנאשם לגבי השיחה עם מ' והחוקר מסביר לו שהיא אמרה בעדותה שהיא הרגיעה את הנאשם ואמרה לו שעדיף להתגרש מהמתלוננת ולא לרצוח אותה, אך הוא השיב לה כי עדיף לרצוח אותה כיוון שאם יגרש אותה היא תחזור אליו. הנאשם, לאחר ששמע את השאלה, לא הגיב ולא השיב לגבי הדברים (עמ' 9 שורות 1-9).

49. בהמשך החקירה, כאשר נשאל הנאשם באופן מפורש אם הוא הכה את המתלוננת ואיפה הכה אותה, טען כי הוא לא הכה אותה ורק הגיש לעברה את הגרזן, זרק אותו "ויצאתי ולא ראיתי כלום בכלל" (עמ' 11 שורות 29 ואילך). בהמשך, הוא מופנה לכך שבחקירה הראשונה שלו הוא אמר שהוא "דפק" את הגרזן בראשה של המתלוננת ונשאל מדוע הוא משנה את גרסתו, והנאשם משיב שהוא לא אמר את הדברים שנטען שאמר, אלא רק אמר שהוא הושיט את היד וזרק את הגרזן והלך למשטרה (עמ' 13 שורות 1-6). הנאשם נשאל שוב אם הוא זוכר שבחקירה הראשונה הוא אף הדגים לשוטר כיצד הוא הניף את הגרזן לעבר המתלוננת, אך מכחיש את הדברים ואומר שהגרזן נפל לו מהיד (עמ' 14 שורות 4-6).

50. לגבי גביית העדויות במשטרה - נחקר החוקר ג'ורג' נחלה. החוקר הופנה בעיקר לכך שבחלק מההודעות מצוין שהנאשם אמר שהוא הכה את המתלוננת **בראש**, אם כי מהתמלול עולה שהנאשם לא אמר את המילה "**בראש**", אלא רק מסר שהוא הכה את המתלוננת עם הגרזן וכי מי שאמר את המילה "בראש" היה החוקר. השוואה קפדנית של התמלול, הדיסק וההודעות הכתובות מראה שיש ממש בטענת הסניגור לגבי כמה מקומות בהודעות שם מצוין שהנאשם הודה שהכה את המתלוננת **בראש**, אך הוא לא אמר את המילה "ראש" (וראו כי החוקר מסכים בחקירתו הנגדית שיתכן ונפלה טעות בהקשר זה - עמ' 54-55 לפרוטוקול). עם זאת, השוואת הראיות מלמדת באופן ברור וחד משמעי, שבמקומות רבים הנאשם מודה שתקף את המתלוננת עם הגרזן, וכאשר החוקר מראה לו עם היד את אופן הפגיעה בראש, הנאשם מסכים כי כך היה.

51. במיוחד יש לשים לב להדגמה של הנאשם לגבי האופן שבו הוציא את הגרזן מהמגירה במטבח, והכה את המתלוננת באמצעות הגרזן (הדיסק ת/15א, חלק I בדקות 53:28 עד 54:32). בשלב זה של החקירה נעמדו החוקר והנאשם, החוקר דימה עצמו למתלוננת וצפייה בדיסק מלמדת על כך שהנאשם הדגים כיצד הניף את הגרזן מעל ראשה של המתלוננת, הניפו כלפי מטה אל עבר ראשה, פגע ביד

שלה, הפיל את הגרזן על הארץ - ונמלט. הנאשם אמנם מדגיש כי הוא לא יודע היכן פגע הגרזן ואומר ש"אולי זה היה בראש, אולי באוזן ואולי בכתף" (עמ' 19 לתמליל ת/15 שורות 15-16), אך צפייה ב"הדגמה" אינה מותירה מקום לספק לגבי כך שהנאשם התכוון להנחית את המכה על הראש, אף אם הוא אינו יודע היכן הונחתה בפועל - בשל שהמתלוננת הדפה את ניסיון הנחתת המכה באמצעות ידה.

העדות בבית המשפט -

52. במהלך חקירתו בבית המשפט טען הנאשם שבאותו היום, כשחזר מהעבודה "הייתה מחלוקת" בינו לבין המתלוננת, אך כי הם השלימו ואף עשו מקלחת ביחד (עמ' 78 שורה 18, וראו כי גרסת "המקלחת המשותפת" עלתה לראשונה בחקירה בבית המשפט). לאחר מכן, לטענתו, המתלוננת "אמרה מילה קטנה", שאותה הוא לא זוכר ואז, הוא הרים את הגרזן אך המתלוננת "באה ולקחה אותו מהיד שלו", והוא עזב את הבית והלך ישר למשטרה (עמ' 18 שורות 19-22). הוא טען בשלב ראשון כי אינו זוכר על מה היה הוויכוח (עמ' 80 שורה 18), וכאשר נשאל במפורש מדוע אמר במשטרה כי הוויכוח היה על רקע חשדו כי היא בוגדת בו או כי היא מנסה להרעיל אותו, השיב שאף פעם לא חשד בה (שם, שורה 24) וכי הוא לא חשד בה שהיא מכניסה לו כדורים לאוכל (עמ' 81 שורה 3). בהמשך נשאל שוב אם יכול להיות שהוויכוח היה על רקע חשדותיו והשיב שאינו זוכר אם חשד בה או שלא (עמ' 82 שורות 6-10).
53. לגבי מקום הגרזן לפני השימוש בו- בבית המשפט טען הנאשם שהוא הונח במגירה העליונה ואילו במשטרה הסביר והדגים כי הוא היה במגירה התחתונה (עמ' 85).
54. לגבי הנפת הגרזן - הנאשם אישר כי הניף את הגרזן למעלה "עד גובה הראש" (עמ' 85 שורות 30-31), אך מוסיף כי בשלב הזה המתלוננת לקחה ממנו את הגרזן (עמ' 86 שורה 1), אם כי הוא לא יודע בדיוק איך הגרזן נפל לרצפה (שם, שורות 3-6). כאשר הוא נשאל מדוע הניף את הגרזן מעלה ומה הייתה כוונתו, משיב: "לא יודע" (עמ' 86 שורה 11).
55. הנאשם נשאל אם אמר לשוטר שוואח שהוא פגע במתלוננת ושהוא "שם לזה סוף" (כפי שהעיד שוואח), ותשובתו של הנאשם היתה שהשוטר "שתיין, הוא כל הזמן שותה והיה שיכור" (עמ' 90 שורה 9).
56. בנוסף, תיאר הנאשם בעדותו בבית המשפט כי הוא אוהב את המתלוננת, כי התחתן עמה מתוך רחמים (לאור כך שנכוותה ויש לה צלקות- עמ' 82 שורות 30-31) וכי היחסים בינו לבין המתלוננת "זהב" (עמ' 80 שורה 16).
57. כאשר עומת הנאשם במהלך חקירתו הנגדית עם הדברים שמסר בחקירות במשטרה אישר כי כל מה

שמסר במשטרה היה אמת (עמ' 80 שורה 1), אך כאשר הופנה לסתירות נקודתיות וכאשר הוקרנו לו קטעים מהחקירה המצולמת אמר כי **"אולי הראש שלי לא היה מרוכז"** וכי חוסר הריכוז נובע מכך שהוא נוטל כדורים פסיכיאטרים (עמ' 81 שורות 15-23). אף בהמשך, כאשר נשאל לגבי הפער שבין גרסתו בבית המשפט לבין הדברים שהוקלטו במהלך החקירה, טען כי החוקר ג'ורג' רשם מה שהוא רוצה, השאיר שורות ריקות ומילא אותן אחר כך **"במה שהוא רוצה"**, ולא הסביר כיצד הדברים מתיישבים עם ההקלטות, מעבר להודעות בכתב (עמ' 83 שורות 16-21 ושוב בעמ' 91 שורות 28-29). כאשר הוא שוב מופנה בהמשך החקירה לדוגמא לגבי סתירה בין הדברים שאמר בבית המשפט לבין הדברים שאמר בחקירה במשטרה, אשר הוקרנו לו באמצעות המחשב הנייד בבית המשפט, השיב: **"או שאני משוגע או שהמחשב משוגע"** (עמ' 91 שורה 12), ובהמשך, כאשר שוב מופנה לשינוי בגרסאותיו, הסביר: **"אני לוקח כדורים ומה שהראש שלי אומר לי לספר, אני מספר"** (שם, שורה 17). בדומה, כאשר נשאל אם נכון שאמר לשוטרים שפגש ליד הבנק שהכה את המתלוננת עם הגרזן, השיב שהוא לא אמר שתקף אותה אלא שהוא הרים את הגרזן והיא לקחה אותו מידיו וכי כל מה שביקש הוא שהם יזעיקו אמבולנס. כאשר עומת עם העובדה ששני השוטרים טענו שהוא לא ביקש שיוזמן סיוע רפואי (וראו את פירוט עדויותיהם דלעיל), השיב ש**"שניהם שקרנים"** (עמ' 87 שורה 16).

58. כאשר נשאל הנאשם שוב ושוב, אם הוא מאשר את הדברים שעולים מהחקירה במשטרה, לגבי הנפת הגרזן מלמעלה ולמטה, לעבר ראשה של המתלוננת, הכחיש את הדברים וחזר שוב ושוב על הטענה לפיה הוא רק הרים את הגרזן וכי היא חטפה לו אותו מהיד, בעוד היד מונפת מעלה. בהמשך טען, כמה פעמים, כי לו היה רוצה להרוג את המתלוננת היה מצליח, וראו לדוגמא את תשובתו, כאשר נשאל אם אמר במשטרה שהוא תקף את המתלוננת עם הגרזן לאמור: **"אני לא אמרתי ... אם אני מכה אותה במרכז הראש, זה היה חותך אותה לשניים ואם אני מכה אותה בצדי הגוף, הייתי יכול לחתוך לה את היד"** (עמ' 86 שורות 30-31 ועמ' 87 שורה 19). כאשר הוא נשאל אם יתכן שהסיבה אשר בעטיה המכה לא הונחתה על ראש המתלוננת הינה שהיא הדפה עם ידה את הגרזן, השיב: **"מה היא ברוס לי שהיא מרימה ככה את היד? אם הסכין פגעה ביד שלה זה לא יכול שזה יחתוך לה את היד?"** (עמ' 87 שורה 24).

59. מהמקובץ עולה, שעדותו של הנאשם בבית המשפט היתה מלאת סתירות ותמיהות ותשובותיו היו בלתי הגיוניות, מתחמקות ומתחכמות. אף כאן, ההודעות שנגבו במשטרה קבילות מכח סעיף 10א לפקודת הראיות, ואף לגבי הנאשם, יש להעדיף את אמרתו מחוץ לאולם בית המשפט על פני הדברים שמסר מעל דוכן העדים, מכוח הסעיף כאמור - ונזכור כי לצורך החלת הסעיף אין צורך להראות כי העדות בבית המשפט עומדת בסתירה מלאה לכל רכיבי העדות במשטרה, ודי להצביע על כך שהעד אינו חוזר בעדותו על חלקים מאמרת החוץ - וכך הוא המקרה דכאן (י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, חלק ראשון (2003), עמ' 337).

60. כבר בשלב הזה, ניתן לומר שהתשתית הראייתית מחייבת לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם פגע במתלוננת באמצעות הגרזן כפי שמתואר בכתב האישום. הודעותיה המפורטות של המתלוננת, כפי שפורטו מעלה, מבססות גרסה זו והן מקבלות חיזוק משמעותי מהודעותיו של הנאשם, כאשר ניתן אף לומר שהודעותיו של הנאשם (המגלמות הודאה), מקבלות חיזוק מהודעותיה של המתלוננת ומעדויות השוטרים - והכל לצורך החלת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, אשר מאפשר לקבוע כי הוכח כדבעי פרק העובדות שבכתב האישום.

ראיות נוספות -

61. אם לא די בכך, קיימות ראיות נוספות אשר תומכות ומבססות את הגרסה המפורטת בכתב האישום:

עדויות של הבת של הנאשם, מ'-

62. מ' נחקרה במשטרה פעמיים.

63. בהודעה הראשונה, מיום 15.4.2014 (ת/22) מסרה כי ביום האירוע, בשעה 17:00 לערך קיבלה שיחת טלפון מהמתלוננת שאמרה לה: **"תצילי אותי, אבא שלך דפק לי גרזן בראש"** (עמ' 1 שורה 11) ולאחר מכן מיד פנתה לבית של הנאשם ושל המתלוננת, אשר בינתיים פונתה לטיפול רפואי, וטיפלה בשתי הבנות הקטינות. עוד מסרה בהודעה זו כי באותו היום, עובר לאירוע, בשעה 11:30 לערך, שוחחה עם הנאשם, אשר אמר לה שהוא חושד במתלוננת שהיא מכניסה לו כדורים לאוכל ולשתיה וכי כאשר יגיע הביתה באותו היום **"הוא הלך לשים לסיפור הזה סוף, ואמר לי כי הוא הולך לרצוח אותה ולגמור עליה"** (שורות 25-26). ממשיכה מ' ומסבירה בהודעתה כי ניסתה להרגיע את הנאשם וייעצה לו להתגרש מהמתלוננת אבל אחרי שחשב קצת על הצעתה, אמר כי **"הוא מתכוון לרצוח אותה כי אם הוא מתגרש ממנה היא תחזור אליו הביתה והוא לא רוצה את זה, אמר שהוא היום יגמור עליה"**. מ' חזרה פעם נוספת בסוף החקירה על הטענה לפיה הנאשם אמר לה מפורשות במהלך השיחה בצהריים שהוא חושד במתלוננת, כי בכוונתו לרצוח אותה וכי זה פתרון "עדיף" על פני גירושה, פן תחזור (עמ' 3 שורות 9-15). כאשר נשאלה מ' מדוע לא הודיעה למשטרה על השיחה כאמור, השיבה שהנאשם תמיד איים ואף פעם לא מימש את מה שהוא איים והיא לא תיארה לעצמה שהוא יעשה זאת (עמ' 2 שורות 11-14).

64. בחקירתה השניה, מיום 20.4.2014 (ת/23) נחקרה מ' רק לגבי מספר הטלפון שהיה שלה ביום האירוע ומספר הטלפון של הנאשם באותו מועד - והיא חזרה ואישרה שהשניים קיימו את השיחה הנטענת אשר תוכנה פורט מעלה, בצהרי יום האירוע.

65. אף כאן, בחקירתה בביהמ"ש, חזרה בה מ' מהדברים שמסרה במשטרה - ככל שיש בהם כדי לתמוך

בגרסת המאשימה. תחילה, חזרה בה מגרסתה במשטרה לפיה המתלוננת התקשרה אליה מיד לאחר הפגיעה ואמרה לה: "תצילי אותי, אבא שלך דפק לי גרזן בראש" (עמ' 63 שורה 31), והעידה כי המתלוננת אמרה לה רק "בואי אלי, אני רוצה אותך". בהמשך, חזרה בה מ' אף מגרסתה לגבי השיחה שהיתה עם הנאשם בצהרי יום האירוע. מ' נשאלה לגבי שיחתה עם הנאשם אך העידה כי הנאשם התקשר אליה יומיים לפני האירוע, ולא ביום האירוע, ואמר לה שהוא חושד שהמתלוננת מנסה לפגוע בו באמצעות כדורי שינה והיא אמרה לו שאם כך הם פני הדברים - אזי שעליו להתגרש מהמתלוננת (עמ' 59 שורות 28-31). מ' הכחישה שהנאשם אמר לה שהוא רוצה לרצוח את המתלוננת והתעקשה שהשיחה היתה יומיים לפני האירוע ולא באותו היום (עמ' 60 שורות 17-24).

66. אף עדה זו הוכרזה כעויינת- ואף לגביה יש מקום לקבוע שהגרסה שמסרה בשתי העדויות שנגבו במשטרה עדיפה על פני גרסתה בבית המשפט.

67. ראשית, ניכר היה כי אף היא מנסה לסייע לנאשם, אביה, ומנסה למצוא פרשנויות רחבות לדברים שמסרה במשטרה. בהקשר זה יש לראות כי כאשר הציעו לה לערוך עימות עם הנאשם, עוד ביום 15.4.2014, סירבה ונימקה כדלקמן: **"בכל זאת הוא אבא שלי ואני לא מעוניינת לפגוע בו אני אוהבת אותו למרות מה שהוא עשה ולמרות הכל אני מבקשת לא לעמת אותי איתו, אך כל מה שמסרתי ואמרתי הוא אמת"** (עמ' 2 שורות 17-20).

68. שנית, כאשר נשאלה לגבי התשובות שנרשמו מפיה במשטרה - טענה בכמה הזדמנויות שהשוטרים רשמו תשובות שמנוגדות לדברים שהיא מסרה (עמ' 63 שורה 20 ועמ' 64 שורה 2), אם כי לא הוכח שיש בסיס לטענה זו ודומה היה שהיא ניתנה על מנת לאפשר לעדה לחמוק מהמשמעות של תשובותיה לחובת הנאשם.

69. שלישית, הוכח על ידי הצגת פלט השיחות שבוצעו מהטלפון ששימש את מ' באותה העת, כי ביום האירוע בשעות הצהריים (12:15 לערך) בוצעה שיחה בין הטלפון ששימש אותה לבין הטלפון של הנאשם (וראו את עדותו של העד שניר הדרי (חוקר ביחידת הסייבר של מחוז צפון) אשר הגיש מטעמו דו"ח הפקת מידע ממכשיר טלפון נייד שמספר הסים שלו הוא 899720203370331831, ואשר הוכח שהיה של מ'). אף הנאשם הסכים שביום האירוע בשעות הצהריים הוא קיים שיחה עם מ', במהלכה אמר למ' שהמתלוננת עושה לו בעיות והוא לא יודע איך לפתור אותן (עמ' 88 שורות 24-26). כאשר נשאל הנאשם לגבי השיחה עם מ'- הוא מאשר את קיומה אך מכחיש שאמר שהוא רוצה "לשים לזה סוף" (עמ' 89 שורות 18-31). מכאן, שהוכח כדבעי שאכן היתה שיחה בין מ' לבין הנאשם בצהרי יום האירוע, והדבר מלמד על כך שהיא לא אמרה אמת שעה שטענה שלא היתה שיחה בצהרי יום האירוע, אלא רק יומיים לפני האירוע. הכחשתה את מועד השיחה משליכה אף על הכחשתה בדבר תוכן השיחה - וזאת לאחר שהבינה כי הדברים שמסרה פועלים לחובת האב.

70. רביעית, החוקר ג'ורג' נחלה נחקר לגבי נסיבות גביית העדות ממ' והסביר כי רשם כל מה שאמרה, כי

הבין את דבריה, כי הדברים היו ברורים, כי לא היה ספק בדבר כוונתה וכי לא היתה סיבה לרשום דברים שמ' לא אמרה (עמ' 72 לפרוטוקול).

71. מכאן, שגרסתה של מ' כפי שנמסרה במשטרה, מהווה חיזוק נוסף ותימוכין נוסף לגרסת המאשימה, לגבי חשדותיו של הנאשם, לגבי כוונותיו ולגבי כך שדקות ספורות לאחר האירוע, המתלוננת התקשרה אליה וביקשה שיצילו אותה, שכן הנאשם פגע בה עם הגרזן.

עדוּתה של האחות של המתלוננת, ר' -

72. העדה ר' ע', אחותה של המתלוננת, העידה במשטרה ביום 14.4.14 (ת/6 + ת/7). העדה סיפרה כי בשעות אחר הצהריים היא קיבלה שיחת טלפון ממ' וכי במהלך השיחה מ' היתה "כולה רועדת ומפוחדת לפי הקול שלה". עוד מסרה העדה, כי מ' אמרה לה שאבא שלה (הנאשם) "דפק לה גרזן בראש", כי הכוונה למתלוננת, וכי היא לא יודעת "אם היא חיה או מתה" (שורות 6-7). עוד מוסרת העדה, כי היא הבינה ממ' שזו האחרונה הגיעה לבית של בני הזוג ולקחה לטיפול את שתי הבנות הקטינות. בהמשך, התקשרה העדה למשטרה והודיעה על כך שהנאשם פגע במתלוננת - וראו את ת/8 + ת/7א' לגבי השיחה שקיימה העדה עם מוקד 100 ביום 10.4.14 בשעה 18:19, שם מוסרת העדה כי היא רוצה לדווח על מישהו שהרביץ לאשתו, כי היא האחות של האישה, כי המדובר במתלוננת, כי הבעל הנו הנאשם, תוך שהיא מוסרת פרטים בדבר מיקום הבית של בני הזוג ולאחר מכן מתארת כי "המצב של אחותי גרוע, אמרתי לך, בעלה תקף אותה עם גרזן" (עמ' 3 שורה 37) ובהמשך מסבירה שלקחה את המתלוננת לבית החולים.

73. העדה התקשרה למשטרה בשלב זה, ללא שידעה באותה נקודת זמן שהנאשם כבר הסגיר עצמו לשוטרים בניידת ליד הבנק וכי הוא כנראה כבר נמצא בתחנת המשטרה באותו מועד. עדותה מהווה ראיה תומכת נוספת לגבי גרסת המאשימה, הגם שהיא שמעה על האירועים ממ', כלומר מכלי שני, וזאת בשל תיאורה את מ' כמי שהיתה נסערת ביותר - והדבר מתיישב עם הגרסה הראשונית של מ' לפיה המתלוננת ביקשה "שתציל אותה" ולא עם הגרסה של מ' בבית המשפט לפיה המתלוננת "רק" ביקשה שמ' תבוא אליה, סתם כך.

סיכום ביניים שני, לגבי היסוד העובדתי -

74. אשר על כן, המסקנה העובדתית בשלב הזה של הדיון, הינה, שהוכחו ברף ההוכחה הנדרש, הנתונים הבאים: הנאשם חשד שהמתלוננת בוגדת בו ומנסה להרעיל אותו. בין השניים פרץ ויכוח ביום האירוע, אשר במהלכו - בשלב מסוים - טענה המתלוננת שהיא רוצה לשים קץ לחייה. הנאשם אמר למתלוננת כי הוא רוצה לראות אותה מתה, אך הרגיע את המתלוננת והוויכוח נרגע לפרק זמן קצר. בהמשך, שוב שוחחו השניים, הנאשם פנה למתלוננת, היא אמרה לו "תקפוץ לי" או משהו דומה, ולאחר מכן לא

השיבה לו עוד. או אז, הנאשם הניף גרזן מעל ראשה של המתלוננת, החל להוריד את הגרזן מטה, המתלוננת צעקה כלפיו "לא ג'" פעמיים והרימה את ידה מעלה על מנת לבלום את הפגיעה, הגרזן פגע ביד, היד נשברה מעצמת המכה, הנאשם שמט את הגרזן, הגרזן פגע באוזן ובקרקפת במהלך תנועתו מטה, נפל על הרצפה, הנאשם נמלט מהדירה, והמתלוננת הזעיקה עזרה.

75. האמור מבוסס על גרסת המתלוננת כפי שנמסרה במשטרה ואשר נמצאו לה חיזוקים למכביר, בעדויות של הבת מ' ושל האחיות ר', בתיעוד הרפואי, ובהודעותיו של הנאשם הכוללות הודאה, ולו לגבי עיקרם של הדברים.

76. ומהי המשמעות של הוכחת הנתונים דלעיל? סעיף 305(1) לחוק העונשין מגדיר את עבירת הניסיון לרצח באופן שזו חלה על מי ש"מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם". לאור האמור מעלה, המסקנה עד כה הינה שהוכח היסוד העובדתי, שכן כבר נפסק כי "כדי שפעולה פלוגית תגבש את היסוד העובדתי בעבירה של ניסיון רצח, עליה להיות פעולה אשר יצאה מגדר הכנה בלבד, והיא מהווה חוליה בשרשרת פעולות המכוונות להביא בסופו של דבר לביצוע העבירה המושלמת, דהיינו רצח" (ע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.5.2010) פסקה 20; ע"פ 5927/11 הררי נ' מדינת ישראל (23.8.2012)). הנפת הגרזן אל עבר ראש המתלוננת, יוצאת בוודאי מגדר הכנה בלבד.

היסוד הנפשי -

77. עתה יש לבחון מה הוכח באשר לכוונותיו של הנאשם שעה שביצע את המעשה המתואר מעלה, ונזכיר שוב, כי הנאשם חזר וטען כי אף אם הוא היה קשור לפגיעה של המתלוננת, הרי שלא הייתה לו כל כוונה לפגוע בה, לא כל שכן, להמיתה.

78. באשר ליסוד "ההחלטה להמית", נקבע בפסיקה כי מדובר ביסוד הנפשי של רציית התוצאה הקטלנית, הנלמד מאפשרותו של הנאשם לחזות מראש תוצאה זו (ע"פ 686/80 סימן-טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו (2) 253, 261), ובמילים אחרות: היסוד של "ההחלטה להמית" כולל שני מרכיבים: חזות התוצאה הקטלנית או צפייתה על ידי הנאשם וכן רצונו בהתקיימותה (ע"פ 6272/94 קוליוחוב נ' מדינת ישראל (19.11.1996), ע"פ 410/85 בן שימול נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 757, 760; ע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל (04.09.2007)). בע"פ 163/89 סעדי נ' מדינת ישראל (25.3.1991), נפסק כי: "ההחלטה להרוג משמעה, במצטבר, הן צפייה של התוצאה הקטלנית והן רצון בהתגשמותה ... שני רכיביה של ההחלטה להרוג הם רכיבים סובייקטיביים - הראשון "שכלי" והשני "רגשי" (וראו אף את ע"פ 672/81 עזיז נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 292, 298). עוד נקבע בפסיקה כי הואיל והיסוד הנפשי הינו יסוד סובייקטיבי מובהק, ועל ביהמ"ש לבחון את צפונות ליבו של הנאשם- יש לעשות שימוש גם בבחינת הראיות החיצוניות שהובאו ובחזקה לגבי הרצון בהתגשמות המטרה הצפויה של המעשה (ע"פ 419/68 מדינת ישראל נ' רפאל, פ"ד כב(2) 749, 756).

79. נוכח האמור, בחינת התקיימותו של היסוד הנפשי במקרה זה תיבחן הן לאור החזקה לגבי רצונו של הנאשם בתוצאה הטבעית של מעשיו, הן לאור ראיות שקיימות לגבי אמירות של הנאשם בדבר כוונותיו והן לאור ראיות בדבר נתונים אובייקטיביים-חיצוניים.

חזקת הכוונה -

80. במשפט הוכרה "הנחת הכוונה" הקובעת, כי לפי ניסיון החיים אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים מתכוון, בדרך כלל, לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו זו (ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 365). אמנם, הנחה זו ניתנת לסתירה ואין משמעה שנטל השכנוע עובר לכתפיו של הנאשם; ואמנם, היות והחזקה כרוכה במימד אובייקטיבי ליסוד סובייקטיבי, השימוש בה צריך להיות זהיר (ע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27/12/12) - ועם זאת, בנסיבות - לא נמצא שהנאשם סתר חזקה זו או שיש מקום שלא לעשות בה שימוש. יש להניח כי הנפת גרזן אל על והתחלת הורדתו מעל ראשה של המתלוננת כלפי מטה - בסבירות רבה נועדה לרצוח, והתוצאה המסתברת המצופה והטבעית הינה גרם מוות. למותר לציין, כי הגם שהנאשם מכחיש שכך הוא ציפה, אזי שהוא עצמו טען כי המתלוננת ניסתה להדוף את ידו כי היא חשבה שהוא מתכוון לתת לה מכה באמצעות הגרזן (עמ' 91 שורה 21).

אמירות של הנאשם -

81. ראשית, אפנה לכך שהמתלוננת נשאלה בחקירתה הראשונה (ת/2) אם לפני הנפת הגרזן לעברה איים עליה הנאשם והשיבה שלאחר שאמרה לו שהיא רוצה להתאבד הוא אמר לה: "**לא, אני רוצה לראות אותך מתה לפניי**", ובהמשך התרחשה התקיפה באמצעות הגרזן (עמ' 2 שורות 18-19).

82. שנית, כפי שפורט מעלה, הוכח כי הנאשם שוחח עם מ' בשעות הצהריים של יום האירוע, מסר לה כי הוא חושד במתלוננת, כי הוא רוצה לרצוח אותה, כי הוא הולך "**לשים לזה סוף**" וכי זה עדיף מבחינתו על פני גירוש. ויוער, כי באזני השוטרים אליהם הגיע הנאשם מיד לאחר האירוע, מסר כי הוא "**שם לזה סוף**" (עמ' 47 שורה 8), ואולי יש חשיבות אף לכך שהוא עשה שימוש באותו ביטוי, באותו הקשר, באותו היום.

ראיות חיצוניות -

83. בע"פ 290/87 **סבאח נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(3) 358, נפסק כי ניתן לעשות שימוש ב"מבחני עזר" על מנת להתחקות אחר הכוונה, עת נבחנת שאלת "הכוונה להמית", מבחינים שמהם ניתן ללמוד על הלך הרוח של המבצע, כגון:

- א. הכלי ששימש לביצוע המעשה - "הפעלת נשק, שתכונתו הקטלנית היא ודאית, תוך יריית מספר כדורים... מדברת בעד עצמה ומצביעה על החלטה לקפח את חייו של הקרבן"...
- ב. צורת הביצוע; טיב הפגיעה - ביצוע הריגה על-ידי דקירות... מכות פטיש... מכות גרזן... יריות אקדח... הוא ביצוע, שמעיד מתוכו, בדרך כלל, על כוונת קטילה, בשונה ממכות רגילות... כל זאת כפוף למבחנים האחרים, שכן דקירה תוך קטטה יכולה לשלול הכוונה... כשם שמכות רבות במיוחד יכולות להעיד על כוונה.
- ג. ריבוי הפגיעות - ריבוי פגיעות מעיד, בדרך כלל, על כוונה, וזאת בשונה מפגיעה בודדת...
- ד. מקום הפגיעה - פגיעה באזורים רגישים במיוחד, שכל אחד יודע כי הפגיעה בהם רעה, אף היא מלמדת על הכוונה: מכות או יריות בראש... פגיעות בחזה וכדומה" (סעיפים 12 - 14 לפסק הדין).
- (וראו אף את ע"א 131/08 זידאן נ' מדינת ישראל (20.2.2013) פסקה 41; ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 710, 717; וע"פ 1632/08 טורק נ' מדינת ישראל (4.6.2009) פסקה 11, לגבי יישומם של "מבחני העזר").
84. יישום האמור על המקרה דכאן, מהווה נדבך נוסף במסקנה לגבי הכוונה להמית.
85. מימדי הגרזן: המדובר בגרזן, שמשמשת לביקוע עצמות של חיות בעת השחיטה (עמ' 84 שורה 20, וכך אף הסביר הנאשם בהודעותיו במשטרה). בבית המשפט הוצג הגרזן, אשר משקלו כקילוגרם, והינו בעל להב כבדה בצורת מלבן. הנאשם עצמו מסביר בעדותו כי: "**אם מישו רוצה להכות מישו אחר בסכין הקצב הזה, הוא הורג אותו למות**" (עמ' 85 שורה 27), והתרשמות חברי ההרכב מהגרזן היתה כי המדובר בכלי משחית בעל פוטנציאל קטילה ברור. לא למותר לציין בהקשר זה כי הנאשם והמתלוננת העידו כי במגירה בה היה הגרזן, היו עוד סכינים שונים המשמשים למטרות שונות (וראו אף את התמונה של המגירה הרלבנטית בצילום 18 של ת/1). בחירתו של הנאשם דווקא בגרזן, המשמש לשבירת עצמות, מתוך ה"מגוון" שעמד לרשותו - מצטרפת אף היא למסקנה בדבר הכוונה להמית.
86. מקום הפגיעה: מקדמית, בנוגע למיקום הפגיעה, יאמר כי בחלק מהתיעוד הרפואי מבית החולים, נפלה שגגה בתיאור האוזן שנפגעה, שכן קיימת בכמה מסמכים (ת/37), התייחסות לפגיעה באוזן ימין. עם זאת, מהמכלול עולה בבירור שהמדובר בטעות קולמוס, וקיימות ראיות רבות וטובות לכך שהפגיעה היתה בצד שמאל ושהאוזן שנפגעה היתה אוזן שמאל (ואין כל אפשרות או טענה שהיתה פגיעה בשתי האוזנים). ראו בהקשר זה את התיעוד של השוטר שגבה את העדות ת/2 מהמתלוננת, המציין את הפגיעה באוזן שמאל והתפרים באוזן זו (כפי שכבר אוזכר מעלה); את גיליון האשפוז ת/32; את עדויות המתלוננת לגבי פגיעה בצד שמאל; את התמונות (ת/17) לגבי הפגיעה בצד שמאל, המתעדות אף את

אוזן שמאל; את העובדה שאין ספק שנפגעה יד שמאל ונפגע הצד השמאלי של הראש; את התיעוד לגבי החבלות טרם הגיעה המתלוננת לבית החולים; ואת המזכר ת/32א, שם קיים הסבר סביר לטעות המתוארת מעלה.

87. לכן, הוכח כדבעי שהמתלוננת נפגעה באוזן שמאל וביד, אך הכוונה היתה לפגוע בראשה, ולמצער - בפלג הגוף העליון, ואזכיר שוב כי הוכח שהנאשם הניף את הגרזן מעלה, וכאשר החל להורידה מטה, המתלוננת הניפה את ידה מעל הראש וכך הדפה את תנועת הנאשם. לגבי מיקום הפגיעה המתוכננת, ניתן להפנות לע"פ 6066/94 **חסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(4) 326, שם נקבע כי על כוונתו של התוקף ניתן להסיק אף מתוך נסיבות התקיפה ושעה שאדם תוקף בכלי קטלני את חברו ופוגע בו במקומות רגישים בגוף, ניתן להסיק מכך על החלטה להמית את המותקף, כגון במקרה של דקירות בסכין במקום רגיש, כמו החזה (וראו אף את ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת ישראל** (7.3.2012) בנוגע למיקום הפגיעה כאינדיקציה לכוונה ולהתקיימותה של חזקת הכוונה). ניסיון לפגיעה בראש, באמצעות כלי כמו גרזן, בוודאי שמלמד על הכוונה.
88. עוצמת ההנפה: יש לראות כי כאשר המתלוננת ניסתה להדוף את המהלומה באמצעות ידה, נגרם שבר ליד, ויש בכך כדי ללמדנו על העוצמה שבה ניסה הנאשם לפגוע בראשה של המתלוננת.
89. אשר על כן, נוכח חזקת הכוונה, המשתלבת עם אמירותיו של הנאשם ועם "מבחני העזר", המסקנה הינה כי הוכחה הכוונה להמית, וכפי שנפסק במקרה דומה: **"מכוח הנחה זו נקבע בעבר כי הנחתת מכות גרזן על ראש הקרבן, או דקירתו במקומות רגישים, יש בהם, בהעדר ראייה לסתור, משום ראייה לקיומה של כוונה או החלטה להרוג אצל הנאשם - שהוא התכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו"** (ע"פ 6157/03 **הוך נ' מדינת ישראל** (28.09.2005), וראו אף את ע"פ 411, 402/87 **מדינת ישראל נ ג די**, פ"ד מב(3), 383; ע"פ 511/91 **אשקר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(2), 45; ע"פ 357/95 **וייצמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(4), 577).
90. זאת ועוד. העובדה שלאחר שפגע הנאשם במתלוננת, הוא ברח מהבית ואף לא טרח לבדוק מה מצבה, שלא לומר, להזעיק עזרה או להעניק לה טפול רפואי, תומכת אף היא במסקנה שכוונתו הייתה לפגוע בה ולהמיתה. בהקשר זה אפנה לתפ"ח (מחוזי ב"ש) 37418-12-10 **מדינת ישראל נ' חלילי** (13.05.2014), שם נקבע כי לנאשם דשם היתה "כוונה להמית", לרבות לאור בריחתו המהירה ממקום ביצוע הפגיעה).
91. בדומה, הוכחת קיומו של מניע, הגם שהוכחתו אינה הכרחית, מהווה חלק מהמארג הראייתי אף לצורך בחינת היסוד הנפשי, וכאן - הוכח כי הנאשם חשד במתלוננת כי היא בוגדת בו וכי היא מנסה להרעיל אותו (והשוו למקרים הבאים, אשר אף בהם ניתן משקל להוכחת מניע: ע"פ 4117/06 **מקייטן נ' מדינת ישראל** (22.2.2010), פסקה 27; ע"פ 9613/04 **בן סימון נ' מדינת ישראל** (4.9.2006), פסקה כז'; דנ"פ 11498/05 **דינר נ' מדינת ישראל** (15.12.2005), פסקה 6; ע"פ 4656/03

מירופולסקי נ' מדינת ישראל, (1.12.2004), פסקה 16; ע"פ 7386/96 יעקובוב נ' מדינת ישראל (1.9.1998) (פסקה 13)).

92. טרם סיום אתיחוס לטענת הגנה שהועלתה בהקשר זה והיא, שמהלומה בודדת אינה יכולה ללמד על כוונה להמית, טענה המשתלבת עם הטענה לפיה לו היה הנאשם חפץ במותה של המתלוננת היה ממשיך והולם בה באמצעות הגרזן ולא מרפה עד אשר תושג המטרה. טענה זו לא ניתן לקבל. הכוונה הנבחנת הינה הכוונה בעת הנפת הגרזן בפעם הראשונה והכוונה להנחית אותו, בעוצמה, עם הצד החד, על ראשה של המתלוננת. השאלה היא האם בעשותו כן רצה הנאשם במותה. השאלה מדוע לא המשיך בנסיונותיו ומדוע ברח לאחר המכה הראשונה ולאחר שהגרזן נפל - אינה בהכרח משליכה על התשובה לשאלה הראשונה. בהקשר זה אפנה למקרה שנדון בע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.09.2005), אשר אף שם עלתה טענה דומה, ונטען כי הנאשם החל לברוח לפני שהקורבן התמוטט והדבר מלמד על העדר כוונה להמית. בית המשפט דוחה טענה זו וקובע כי מהראיות עולה שהבריחה היתה על רקע היחלצותו של אחר לסייע לקורבן, ואינה מלמדת על העדר הכוונה להמית מלכתחילה.

סיכום -

93. אשר על כן, לאחר סקירת הראיות, שקילת טיעוני הצדדים ויישום ההלכות על הנתונים שהוכחו- עמדתי היא שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירת ניסיון הרצח ואציע לחברי להרכב להרשיעו בעבירה זו.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

הנאשם אמר לאשתו, המתלוננת, כי הוא חפץ במותה. גם לבתו מנישואיו הקודמים סיפר כי ברצונו להמית את המתלוננת. בהמשך ניסה להנחית על ראשה של המתלוננת גרזן כבד, כלי משחית שלדבריו מיועד לשבירת עצמות וחיתוך רקמות בשר. אם המתלוננת לא הייתה מצליחה להסיט עם ידה את כיוון תנועת הגרזן לעבר ראשה, הייתה מתגשמת התוצאה הטבעית של המעשה שבבסיסו כוונה עליה הצהיר הנאשם.

העובדה שבפנינו חזרה המתלוננת מגרסתה, היא חלק מהתופעה המוכרת של תסמונת האשה המוכה, הלכודה בין המצוקה של החיים בצד הבעל האלים והמצוקה של החיים ללא תמיכתו. לא ראיתי כל מקום לתת לגרסתה המאוחרת משקל של ממש.

הנאשם הצהיר על כוונתו להמית את המתלוננת, ניסה לבצע את המעשה והנחית את הגרזן על ראשה של אשתו, ואף הודיע לשוטרים בסמוך למקרה, מיוזמתו, כי חבט בראשה של אשתו עם גרזן. דבריו ומעשיו מעידים על כוונתו. יש להרשיעו בביצוע הניסיון לרצוח, שרק עקב הסטת הגרזן ממסלולו הקטלני ע"י המתלוננת, לא צלח.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופט א' אליקים:

אני מסכים.

אברהם אליקים, שופט

הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, עבירה של ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

תמר נאות פרי, שופטת

**אברהם אליקים,
שופט**

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**